Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

26. ožujka 2026.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Postupci uvoza i izvoza – Određivanje carinske vrijednosti – Članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. i članak 32. stavak 1. točka (b) podtočka iv. – Prilagodba prema troškovima koje snosi kupac – Troškovi proizašli iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na prehrambene konzerve – Pojam ‚spremnik' – Nematerijalne usluge koje se obavljaju na području Europske unije"

U predmetu C-307/23,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud, Njemačka), odlukom od 17. siječnja 2023., koju je Sud zaprimio 17. svibnja 2023., u postupku

G GmbH

protiv

Hauptzollamt H,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: F. Biltgen, predsjednik vijeća, I. Ziemele (izvjestiteljica), A. Kumin, S. Gervasoni i M. Bošnjak, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za G GmbH, L. Harings, *Rechtsanwalt*,

– za Hauptzollamt H, S. Hein,

– za francusku vladu, G. Bain, J.-L. Carré i B. Fodda, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

– za Europsku komisiju, B. Eggers i F. Moro, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. listopada 2025.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.; u daljnjem tekstu: Carinski zakonik).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva G GmbH i Hauptzollamta H u vezi s naknadnom naplatom uvoznih carina za etikete zalijepljene na prehrambene konzerve.

Pravni okvir

3 U članku 29. stavku 1. Carinskog zakonika navodi se:

„Carinska vrijednost uvezene robe njezina je transakcijska vrijednost, a to je stvarno plaćena ili plativa cijena za robu koja se prodaje radi izvoza u carinsko područje [Europske ekonomske] [z]ajednice, usklađena, tamo gdje je to potrebno, s člancima 32. i 33. [...]”

4 Članak 32. tog zakonika određuje:

„1. Kod određivanja carinske vrijednosti prema članku 29., cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu dodaju se:

(a) sljedeće stavke, do iznosa do kojega ih snosi kupac, a nisu uključene u cijenu koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za robu:
   i. provizije i naknade posredovanja, osim kupovnih provizija,
   ii. trošak ambalaže koja se u svrhu carinjenja smatra jedinstvenim dijelom određene robe,
   iii. trošak pakiranja, bilo da se radi o radnoj snazi ili materijalu;

(b) prikladno raspoređena vrijednost sljedećih roba i usluga kad ih je kupac isporučio izravno ili neizravno bez naplate ili po sniženoj cijeni, a radi uporabe u vezi s proizvodnjom i prodajom uvezene robe radi izvoza, i to do stupnja do kojega ta vrijednost nije bila uključena u cijenu koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti:
   i. materijala, sastavnih dijelova, dijelova i sličnih stvari ugrađenih u uvezenu robu,
   ii. alata, matrica, kalupa i sličnih stvari koje su upotrijebljene u proizvodnji uvezene robe,
   iii. materijala utrošenih u proizvodnji uvezene robe[,]
   iv. usluga projektiranja, razvoja, umjetničkog rada, oblikovnog rada te planova i skica napravljenih izvan Zajednice, a potrebnih za proizvodnju uvezene robe;

[...]”

5 Kombinirana nomenklatura navedena u Prilogu I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 1987., L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.) u prvom dijelu sadržava glavu I. odjeljak A, naslovljen „Pravila za tumačenje kombinirane nomenklature". Opće pravilo 5. o razvrstavanju robe glasi kako slijedi:

„Uz prethodne odredbe, u odnosu na robu koja je u njima navedena primjenjuju se i sljedeća pravila:

(a) futrole za fotoaparate, futrole za glazbala, futrole za oružje, kutije za instrumente za crtanje, kutije za ogrlice i slične spremnike, spremnike posebno oblikovane ili prilagođene za primanje određenog proizvoda ili seta proizvoda, prikladne za dugotrajnu uporabu i podnesene s proizvodima za koje su namijenjene, razvrstava se s tim proizvodima, ukoliko su vrste koje se obično prodaje s njima. Međutim, ovo se pravilo ne primjenjuje na spremnike koji cjelini daju bitnu značajku;

(b) uzimajući u obzir odredbe općeg pravila 5(a), materijale za pakiranje i spremnike za pakiranje [...] podnesene s robom u njima razvrstava se zajedno s tom robom kada su vrste koja se uobičajeno rabi za pakiranje takve robe. Međutim, ova odredba nije obvezujuća kada su ti materijali za pakiranje ili spremnici za pakiranje očigledno prikladni za višekratnu uporabu."

6 U bilješci 1. ispod općeg pravila 5. precizira se da pojmovi „materijali za pakiranje" i „spremnici za pakiranje" znače svaki vanjski ili unutarnji spremnik, držač, omot ili potporanj, osim naprava za prijevoz (na primjer prijevozni spremnici), cerada, pribora ili pomoćne opreme za prijevoz. Taj izraz ne obuhvaća spremnike iz općeg pravila 5. točke (a).

Glavni postupak i prethodno pitanje

7 Društvo G, vlasnik carinskog skladišta koje se nalazi u Njemačkoj, izvršilo je od 12. prosinca 2012. do 30. svibnja 2013. deset operacija carinjenja prehrambenih proizvoda s dugim rokom trajanja u konzervama koje prodaju dobavljači iz treće zemlje, a radi njihova puštanja u slobodni promet u okviru postupka kućnog carinjenja u korist kupca. Kupac je dobavljačima stavljao na raspolaganje, besplatno i u elektroničkom obliku, nacrte za izradu etiketa namijenjenih lijepljenju na konzerve. Te su etikete dobavljači tiskali i lijepili na konzerve. Nacrte za navedene etikete izrađivali su dizajnerski studiji u Njemačkoj za račun i na trošak kupca.

8 Deklarirane carinske vrijednosti označavale su iznos koji kupac treba platiti dobavljačima u skladu s ugovornim odredbama koje ih obvezuju, a on uz trošak prehrambenih proizvoda uključuje i trošak pakiranja za maloprodaju u obliku konzerve te trošak ispisa i postavljanja etiketa, osim troškova dizajniranja nacrta koje snosi kupac.

9 Poreznim rješenjem donesenim 20. veljače 2014. Hauptzollamt H je naknadno naplatio carinu u iznosu od 1412,61 eura zbog uključivanja u deklariranu carinsku vrijednost troškova dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na konzerve.

10 Prvostupanjski je sud odbio tužbu koju je društvo G podnijelo protiv tog rješenja, s obrazloženjem da je etiketa na kojoj se opisuje sadržaj konzerve i izvršava njezina promidžba neraskidivo vezana uz samu konzervu kao spremnik u smislu članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. Carinskog zakonika.

11 Društvo G žalilo se na prvostupanjsku presudu Bundesfinanzhofu (Savezni financijski sud, Njemačka), sudu koji je uputio zahtjev. Taj sud ističe da se carinska vrijednost uvezene robe na području Europske unije određuje na temelju transakcijske vrijednosti, kojoj su pridodani troškovi iz članka 32. Carinskog zakonika.

12 Prema mišljenju navedenog suda, nema sumnje da konzerve koje društvo G koristi jesu „spremnici" u smislu članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. tog zakonika, a troškovi njihove proizvodnje, uključujući troškove same konzerve te troškove ispisa i postavljanja etikete na konzervu, moraju biti uzeti u obzir prilikom određivanja carinske vrijednosti jer ta etiketa čini nedjeljivu cjelinu s konzervom.

13 Međutim, ističe da takav zaključak nije očit u slučaju troškova nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na te konzerve. Naime, smatra da usluge koje su potrebne za to dizajniranje mogu potpadati pod „uslug[e] projektiranja, razvoja, umjetničkog rada, oblikovnog rada te planova i skica" iz članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. navedenog zakonika.

14 Međutim, u tom slučaju, prilagodba carinske vrijednosti prema troškovima tih usluga se na temelju te odredbe nameće samo pod uvjetom da su navedene usluge obavljene izvan područja Unije, što konkretno nije slučaj jer su predmetni nacrti dizajnirani u Njemačkoj.

15 U tim je okolnostima Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li troškove nacrta etiketa izrađenih na carinskom području Unije pridodati transakcijskoj vrijednosti u skladu s člankom 32. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii. ili člankom 32. stavkom 1. točkom (b) podtočkom iv. [Carinskog zakonika] u slučaju kad kupac s poslovnim nastanom na carinskom području Unije besplatno u elektroničkom formatu stavlja na raspolaganje te nacrte dobavljačima u trećoj zemlji?"

O prethodnom pitanju

16 Svojim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita treba li članak 32. stavak 1. točku (a) podtočku ii. i članak 32. stavak 1. točku (b) podtočku iv. Carinskog zakonika tumačiti na način da troškove proizašle iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na prehrambene konzerve uvezene na područje Unije treba pridodati cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za tu uvezenu robu u slučaju kad su ti nacrti izrađeni na zahtjev i na trošak kupca na području Unije i besplatno u elektroničkom obliku stavljeni na raspolaganje dobavljačima.

17 Budući da se u Carinskom zakoniku izričito ne definira način na koji takve troškove treba tretirati u svrhu carinjenja, odredbe navedene u tom pitanju treba tumačiti uzimajući u obzir ne samo njihov tekst nego i kontekst u kojem se te odredbe navode te ciljeve propisa kojeg su dio (vidjeti u tom smislu presudu od 18. prosinca 2025., Storstockholms Lokaltrafik, C-422/24, EU:C:2025:980, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

18 Kao prvo, kada je riječ o tekstu tih odredbi, članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. Carinskog zakonika predviđa da prilikom određivanja carinske vrijednosti cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu treba pridodati „trošak ambalaže koja se u svrhu carinjenja smatra jedinstvenim dijelom određene robe".

19 Na temelju članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. tog zakonika, cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu također se dodaje vrijednost „usluga projektiranja, razvoja, umjetničkog rada, oblikovnog rada te planova i skica”, korištenih prilikom proizvodnje i prodaje radi izvoza uvezene robe, kada te proizvode i usluge bez naknade ili po sniženoj cijeni izravno ili neizravno isporučuje kupac, pod uvjetom da su isporuke obavljene „izvan Zajednice”, a oni su „potrebn[i] za proizvodnju uvezene robe”.

20 Kada je riječ o razlikovanju između područja primjene tih dviju odredaba, treba naglasiti da se članak 32. stavak 1. točka (b) podtočka iv. navedenog zakonika odnosi na troškove proizvoda i usluga koji su potrebni za proizvodnju „uvezene robe”, dok se članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. istog zakonika odnosi na trošak „ambalaže koja se u svrhu carinjenja smatra jedinstvenim dijelom određene robe”.

21 Iz odluke kojom se upućuje zahtjev razvidno je da je društvo G deklariralo carinsku vrijednost robe o kojoj je riječ u glavnom postupku uzimajući posebno u obzir troškove njezina spremnika, odnosno troškove proizvodnje konzervi te troškove ispisa etiketa koje su na njih zalijepljene, pri čemu troškovi proizašli iz nematerijalnih usluga dizajniranja tih etiketa nisu uzeti u obzir.

22 Priznavanje kvalifikacije „proizvoda i usluga” u smislu članka 32. stavka 1. točke (b) Carinskog zakonika nematerijalnim uslugama koje su potrebne za dizajniranje predložaka koji se stavljaju na raspolaganje dobavljačima uvezene robe u elektroničkom obliku radi ispisa etiketa o kojima je riječ u glavnom postupku, pred sudom koji je uputio zahtjev nije sporno. U tom je pogledu ocijenjeno da, s obzirom na to da tekst te odredbe izričito upućuje na „proizvode” ili „usluge”, njezino područje primjene nije ograničeno samo na materijalna dobra (presuda od 10. rujna 2020., BMW, C-509/19, EU:C:2020:694, t. 18.).

23 Međutim, kao što se podsjeća u točki 20. ove presude, članak 32. stavak 1. točka (b) podtočka iv. tog zakonika referira se na troškove proizvoda i usluga koji su potrebni za proizvodnju „uvezene robe”.

24 S druge strane, u tekstu članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. navedenog zakonika pravi se razlika između te robe i njezina „spremnika”, s obzirom na to da se u toj odredbi izričito spominje taj izraz.

25 U tom smislu, prema bilješci 1. ispod općeg pravila 5. – sadržanog u prvom dijelu glavi I. odjeljku A Kombinirane nomenklature iz Priloga I. Uredbi br. 2658/87 – izraz „spremnik” je u vezi s izrazom „pakiranje”, s obzirom na to da potonji izraz označava „vanjski ili unutarnji spremnik, držač, omot ili potporanj”. Nadalje, u skladu sa sudskom praksom, pojam „pakiranje” označava spremnike koji su pogodni ne samo za prijevoz nego i za skladištenje i stavljanje na tržište proizvoda (presuda od 5. listopada 1988., Schmid, 357/87, EU:C:1988:478, t. 8.).

26 Međutim, budući da su nematerijalne usluge vezane uz dizajniranje nacrta etiketa spomenutih u odluci kojom se upućuje zahtjev namijenjene ispisu etiketa koje se lijepe na uvezene konzerve, tekst članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. Carinskog zakonika ne isključuje mogućnost da se troškovi koji zbog njih nastaju odnose na „spremnike” u smislu te odredbe, pod uvjetom da su navedeni nacrti stvarno usko povezani s tim spremnicima.

27 U tom smislu, pitanje mogu li se te etikete odvojiti od konzervi ne može biti presudno za takvu ocjenu. Naime, na etiketama se među ostalim navode informacije o tome što sadržava uvezena prehrambena konzerva, o njezinu roku trajanja, pa čak i preporuke o načinu pripreme i/ili konzumacije njezina sadržaja koje su potrebne za njezino stavljanje na tržište i eventualno mogu olakšati njezino korištenje.

28 Ipak, nepostojanje zalijepljenih etiketa na konzervama načelno ne čini njihov sadržaj neupotrebljivim pa se te etikete ne mogu smatrati sastavnim dijelom sadržaja tih konzervi niti potrebnima za njihovu proizvodnju u smislu članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. navedenog zakonika (vidjeti u tom smislu presudu od 10. rujna 2020., BMW, C-509/19, EU:C:2020:694, t. 20.).

29 Prema tome, unatoč činjenici da ni tekst članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. Carinskog zakonika ni tekst članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. tog zakonika ne sadržava jasnu naznaku o načinu na koji troškovi proizašli iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na prehrambene konzerve trebaju biti tretirani u svrhu carinjenja, ti troškovi mogu potpadati pod kategoriju troškova spremnika u smislu članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. tog zakonika zato što postoji uska veza između tih nacrta i spremnika koji čine te prehrambene konzerve, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

30 Kao drugo, kad je riječ o kontekstu u kojem se navode članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. i članak 32. stavak 1. točka (b) podtočka iv. navedenog zakonika te strukturi tih odredbi, treba podsjetiti na to da, na temelju članka 29. istog zakonika, carinsku vrijednost uvezene robe čini njezina transakcijska vrijednost, a to je cijena koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za robu koja se prodaje radi izvoza u carinsko područje Unije, podložno prilagodbama koje eventualno treba provesti među ostalim u skladu s člankom 32. Carinskog zakonika (presuda od 9. lipnja 2022., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, t. 25. i navedena sudska praksa).

31 Kao što je Sud već naveo, carinsku vrijednost ponajprije treba odrediti u skladu s takozvanom metodom „transakcijske vrijednosti” uvezene robe. Stoga se pretpostavlja da je ta metoda određivanja carinske vrijednosti najprimjerenija i najčešće korištena (presuda od 9. lipnja 2022., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, t. 26. i navedena sudska praksa).

32 Dakle, cijena koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu u pravilu čini osnovicu za izračun carinske vrijednosti, čak i ako je ta cijena podatak za koji je eventualno potrebno provesti prilagodbe (vidjeti u tom smislu presudu od 9. lipnja 2022., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

33 Konkretno, stavke koje treba dodati cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu, radi određivanja njezine carinske vrijednosti, navode se u članku 32. Carinskog zakonika.

34 U tom smislu, kao što je naglašeno u točki 20. ove presude, članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. tog zakonika konkretno uređuje „spremnike” uvezene robe, dok se članak 32. stavak 1. točka (b) podtočka iv. navedenog zakonika odnosi na vrijednost radova koji su potrebni za proizvodnju „uvezene robe” općenito.

35 Na taj način, članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. Carinskog zakonika utvrđuje posebno pravilo o prilagodbi carinske vrijednosti uvezene robe prema troškovima, što upućuje na usku vezu s njihovim spremnikom, bez obzira na prirodu usluga na koje se ti troškovi odnose, za

razliku od članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. tog zakonika kojim se predviđa prilagodba prema nematerijalnim uslugama potrebnima za proizvodnju uvezene robe, bez posebnog razlikovanja između same robe i njezina spremnika.

36 Iako u slučaju prilagodbe carinske vrijednosti „uvezene robe” u smislu članka 32. stavka 1. točke (b) Carinskog zakonika, ta odredba u svojoj točki iv. sadržava izričitu geografsku naznaku u pogledu mjesta izvršenja nematerijalnih usluga koje se u njoj navode, članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. tog zakonika ne daje nikakvu istovjetnu naznaku u pogledu eventualne prilagodbe te vrijednosti prema troškovima proizvodnje spremnika za tu robu. U tim okolnostima, zakonodavac Unije namjeravao je uvesti različite sustave prilagodbe ovisno o tome odnose li se predmetni troškovi na nematerijalne usluge koje su usko povezane sa spremnicima uvezene robe ili se pak odnose na takve usluge koje su potrebne za proizvodnju same uvezene robe.

37 Međutim, specifičnost područja primjene članka 32. stavka 1. točke (a) podtočke ii. Carinskog zakonika govori u prilog podvrgavanju troškova nematerijalnih usluga koje su usko povezane sa spremnicima uvezene robe istom sustavu prilagodbe carinske vrijednosti koji je rezerviran za troškove proizvoda i materijalnih usluga koji su potrebni za proizvodnju tih spremnika. U tom kontekstu, primjena različitog sustava prilagodbe za troškove proizašle iz tih nematerijalnih usluga zahtijevala bi izričitu naznaku u tom smislu od strane zakonodavca Unije, poput one iz članka 32. stavka 1. točke (b) podtočke iv. tog zakonika u pogledu proizvoda i usluga koji su potrebni za proizvodnju uvezene robe.

38 Stoga treba smatrati da se članak 32. stavak 1. točka (a) podtočka ii. navedenog zakonika primjenjuje na sve troškove koji su usko vezani uz proizvodnju spremnika za robu, kao što je to po svemu sudeći slučaj s troškovima proizašlima iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta o kojima je riječ u glavnom postupku.

39 Kao treće, pravila Carinskog zakonika o određivanju carinske vrijednosti imaju za cilj uspostaviti pravičan, ujednačen i neutralan sustav koji isključuje uporabu arbitrarnih ili fiktivnih carinskih vrijednosti. Naime, carinska vrijednost mora odražavati stvarnu ekonomsku vrijednost uvezene robe i samim time uzimati u obzir sve dijelove te robe koji imaju ekonomsku vrijednost (presuda od 9. lipnja 2022., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, t. 24.).

40 U tom smislu, nesporno je da nematerijalne usluge dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na konzerve imaju izvjesnu i mjerljivu ekonomsku vrijednost. Uzimanje u obzir troškova takvih usluga pridonosi ostvarivanju cilja određivanja carinske vrijednosti koja odgovara stvarnoj ekonomskoj vrijednost uvezene robe.

41 Imajući u vidu navedena razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 32. stavak 1. točku (a) podtočku ii. i članak 32. stavak 1. točku (b) podtočku iv. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da troškove proizašle iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na prehrambene konzerve uvezene na područje Unije treba pridodati cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za tu uvezenu robu u slučaju kad su ti nacrti izrađeni na zahtjev i na trošak kupca na području Unije i besplatno u elektroničkom obliku stavljeni na raspolaganje dobavljačima, pod uvjetom da su navedeni nacrti usko povezani sa spremnicima uvezene robe.

Troškovi

42 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 32. stavak 1. točku (a) podtočku ii. i članak 32. stavak 1. točku (b) podtočku iv. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice

treba tumačiti na način da:

troškove proizašle iz nematerijalnih usluga dizajniranja nacrta etiketa koje se lijepe na prehrambene konzerve uvezene na područje Europske unije treba pridodati cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za tu uvezenu robu u slučaju kad su ti nacrti izrađeni na zahtjev i na trošak kupca na području Unije i besplatno u elektroničkom obliku stavljeni na raspolaganje dobavljačima, pod uvjetom da su navedeni nacrti usko povezani sa spremnicima uvezene robe.

Potpisi